

imod mig og imod mit Forslag, dog er fremført et Exempel paa, at en dansk Student i sidste Vinter har ligget $\frac{1}{2}$ Aar i Upsala og der faaet og brugt et ham tilstaaet Stipendium. Naar man i Upsala kan give en dansk Student, som ligger og studerer der, og som ikke har opholdt sig der mere end et halvt Aar, et saadant Stipendium, saa forekommer det mig ikke at være en saa urimelig Fordring, hvis man her blev sat istand til at give svenske og norske Studerende, som idetmindste have ligget her eet Aar, Stipendier.

Det fortrykder mig meget, at jeg ikke imellem nærværende Lovs §§ 2 og 3 har indført en Paragraph. Grunden til, at jeg ikke har gjort det, er nærmest den, at jeg havde en vis Frygt for at komme med den. Mit Lovforslag udarbejdede jeg, som det falder naturligt for mig, mutters ene uden at tale hverken med den Ene eller med den Anden. Efterat det er fremkommet, har jeg imidlertid hørt, at flere af Kjøbenhavns Universitets Professorer, som gjerne vilde gaae ind paa det, heller ikke skulde have Noget imod at gaae ind paa den af mig udeladte Paragraph, som skulde staae imellem §§ 2 og 3, og som jeg derfor kunde have lyst at kalde en ny § 3, og som jeg skal tillade mig at gjøre det ærede Thing bekendt med, idet jeg med den høitærede Formands Tilladelse skal tillade mig at oplæse den, saaledes som jeg har tænkt mig at vedigere den; den vilde da komme til at lyde saaledes: „Den, som har erhvervet et eller andet Beneficium ved Kjøbenhavns Universitet, har Ret til at nyde og bruge dette, ved hvilket af de nævnte nordiske Universiteter han selv maatte ønske, naar han ved to Professorers Vidnesbyrd godtgjør, at han fortsætter sine Studier ved samme. — Det skal ved Lov bestemmes, hvorledes og i hvad Omfang Studenterne ved Kjøbenhavns Universitet gennem fritvalgte Nævn skulle deeltage i Uddelingen af Universitetets Beneficier.“ Det var navnlig den sidste Deel af denne Paragraph, jeg havde en vis Sky at fremkomme med, men det forekommer mig imidlertid at være høist ønskeligt og høist naturligt, hvis Stipendierne ved Universitetet ikke bortgives alene af Professorerne, af Consistorium, idet de enkelte Professorer umulig kunne have det nøie Kjend-

skab til vedkommende Studerendes Dygtighed, Bærdighed eller Trang, som kunde være ønskeligt, forinden de bortgive et saadant Stipendium; man kan være overbevist om, at Studenterne indbyrdes vide meget bedre Besked dermed, og det forekommer mig derfor at ville være ligesaa naturligt som ønskeligt, hvis Studenterne igjennem et Udvalg af deres Midte kom til at udøve en vis Indflydelse paa Stipendiernes Fordeling. Jeg har imidlertid ikke optaget denne Paragraph i mit Forslag; men dersom det, som jeg haaber, skulde gaae til anden Behandling og maaffee først til et Udvalg, skulde det være mig hjært, om Udvalget vilde optage en saadan Paragraph; i ethvert Tilfælde vil jeg ansee det for min Pligt at stille den som et Endringsforslag til anden Behandling.

Hvad nu angaaer den gamle § 3, har jeg hørt Nogle mene, at Ordene: „Enhver, som er Borger ved noget af de nævnte 5 Universiteter, har lige Afgang til med samme Ret at bevare de af Kjøbenhavns Universitet udsatte Priisopgaver,“ skulde være en Gjentagelse, idet „samme Ret“ allerede skulde ligge i Ordene „lige Afgang,“ men det troer jeg dog egentlig ikke, idet man kan tænke sig, at Afgangen til at bevare saadanne Priisopgaver er fri, men at derimod Retten til at modtage Præmierne forholdes dem, som ikke allerede ere Studenter ved Kjøbenhavns Universitet. Slutningen af Paragraphen haaber jeg idetmindste, at mange af Thingets ærede Medlemmer med Glæde vilde gaae ind paa; jeg kommer i dette Dieblik tilfældigviis til at fæste mit Blik paa den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), og ligesom jeg haaber paa hans kraftige Understøttelse af Lovforslaget i det Hele, saaledes gjør jeg naturligviis nærmest Regning paa, at han ganske særlig vil understøtte Slutningen af § 3, der anviser en Vej, hvorved man kan faae Studenter, som ikke ere latinsk opbrugne.

Med Hensyn til den gamle § 4, som giver dem, der have erhøbt Grader ved de andre nævnte Universiteter, den samme Ret til at holde offentlige og private Forelæsninger ved Kjøbenhavns Universitet, som om de havde faaet en tilsvarende Grad ved sidstnævnte Universitet, har man fremhævet, at der er en Forskjel paa den svenske og den danske Magistergrad, idet